

Sygn. akt III CSK 470/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko Przedsiębiorstwu [...] sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c. jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04).

Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga więc nie tylko sformułowania tego zagadnienia i przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, ale skarżący powinien nadto wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej. Nie ulega też wątpliwości, że udzielenie odpowiedzi na przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne zdecyduje o sposobie rozstrzygnięcia sprawy, w której skarga kasacyjna została wniesiona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Brak związku zagadnienia pierwszego ze sprawą dostatecznie wyjaśnia przytoczony w skardze kasacyjnej fragment komentarza pod red. J. Bodio i in., Lex 2014. Skarżący przeoczył, że zostało tam wprost wskazane, iż do zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych, a prejudycjalne znaczenie innego postępowania cywilnego, uzasadniające zawieszenie postępowania na tej wynika z orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu rozpoznawczym. Prejudykatem jest tu więc wynik tego innego postępowania cywilnego, którym jest orzeczenie sądowe, jeszcze nie istniejące, ale mające zapaść ze skutkiem prejudycjalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2005 r. V CK 197/05). Tak więc okoliczność, że w innej sprawie zostało wniesione powództwo o ustalenie nieważności umowy pożyczki, wykonania której powódka domagała się w sprawie niniejszej, nie była podstawą uzasadniającą zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Ustalenie nieważność nie wymagało bowiem prowadzenia odrębnego procesu, dla uzyskania prejudykatu, ale mogło być w formie zarzutu podniesione w toku postępowania w sprawie, w której została złożona skarga kasacyjną. Tego też dotyczy drugie przedstawione przez skarżącego zagadnienie, to jest czy sąd drugiej instancji może taki zarzut pominąć. Ujęta w zapytanie tej treści wątpliwość nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji omówił przyczyny, dla których twierdzenia o nieważności umowy uznał za spóźnione (art. 381 k.p.c.), a nadto nieprzekonujące. Brak akceptacji w tym względzie stanowiska sądu drugiej instancji nie uzasadnia twierdzenia o wystąpieniu w sprawie zagadnienia prawnego.

W świetle powyższego, nie stwierdzając nadto wystąpienia pozostałych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

I.n